Kwetsbaar evenwicht

Kwetsbaar evenwicht

Copyright © 2025 House of Navoti'yta Manuela Fun & Natacia Metsen
Auteur: Manuela Fun & Natacia Metsen

Druk: Pumbo.nl
Vormgeving omslag en binnenwerk: Mandy Woltjer-Duursma | Puntkomma
Omslag beeld: Manuela Fun m.b.v. AI

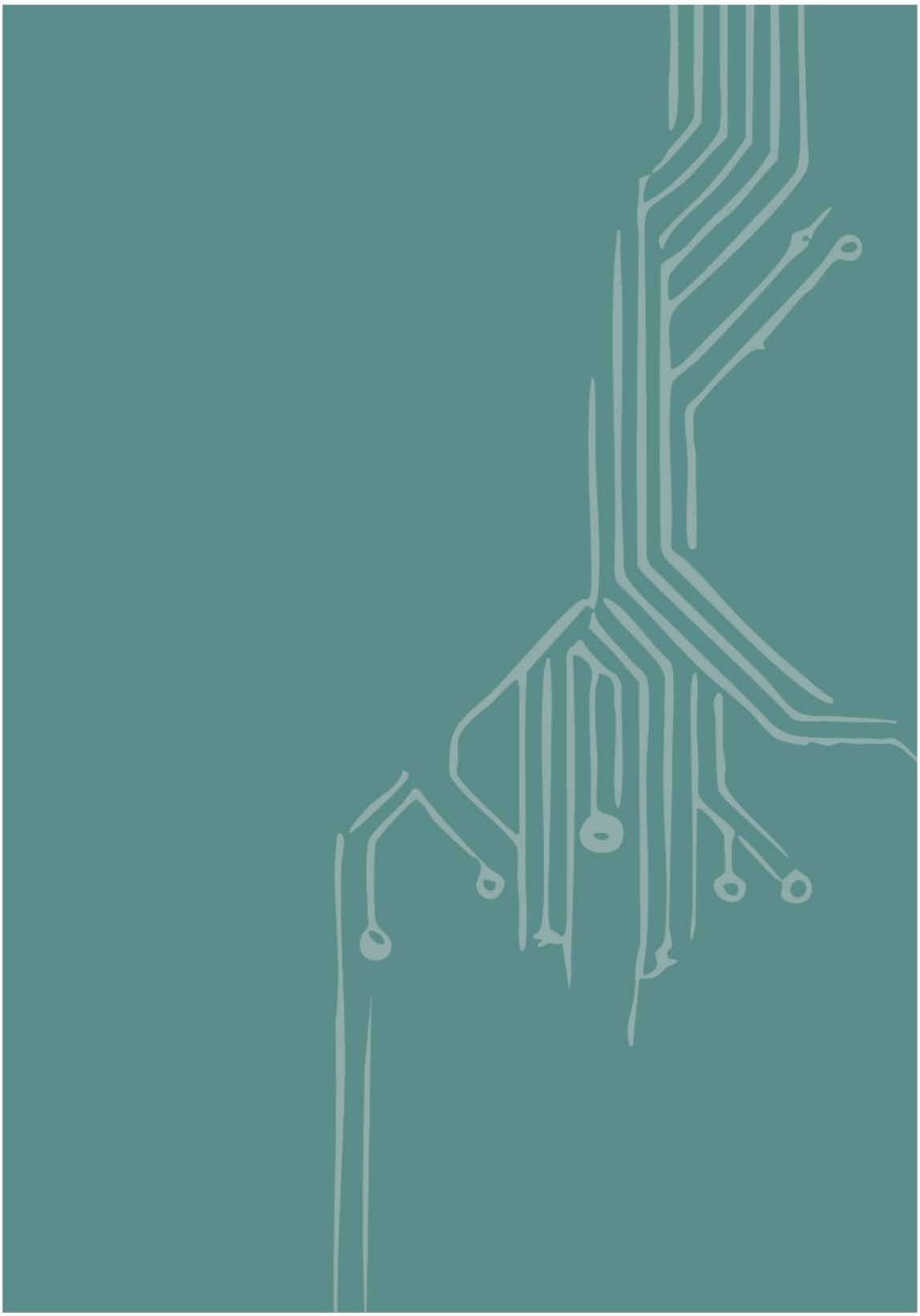
ISBN 9789465117355
NUR 332

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Kwetsbaar evenwicht

Manuela Fun en Natacia Metsen

House of Navoti'yta

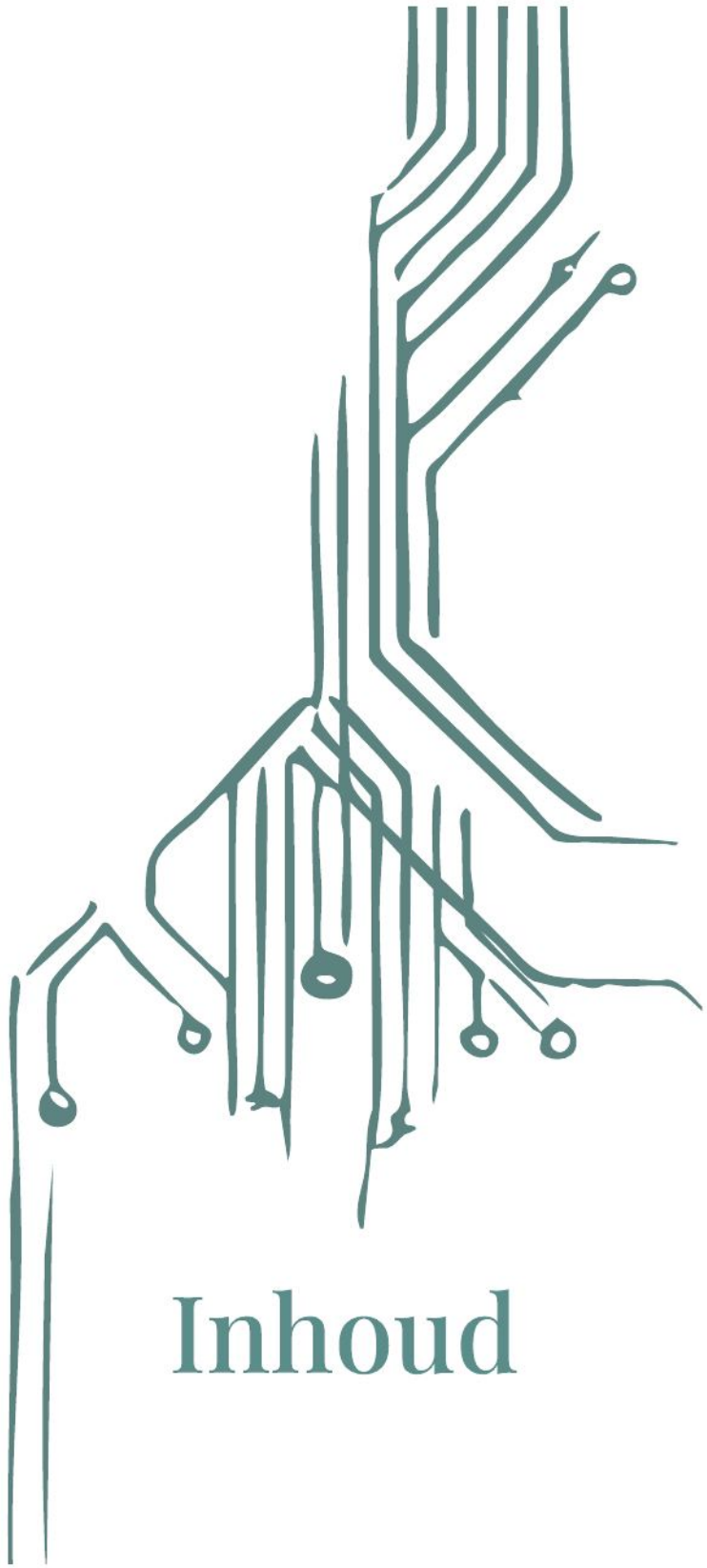

Voor mijn vader, Leo Fun (1944–2021)

Net als ik, droomde jij groot en had je een eindeloze stroom aan ideeën. Jouw trauma's stonden in de weg van jouw pad, maar ze hebben mijn kracht gescherpt. Jouw strijd was mijn leermeester, jouw onvoltooide dromen mijn drijfveer. Dit boek is voor jou, en een belofte aan mezelf dat dromen niet blijven sluimeren, maar werkelijkheid worden.

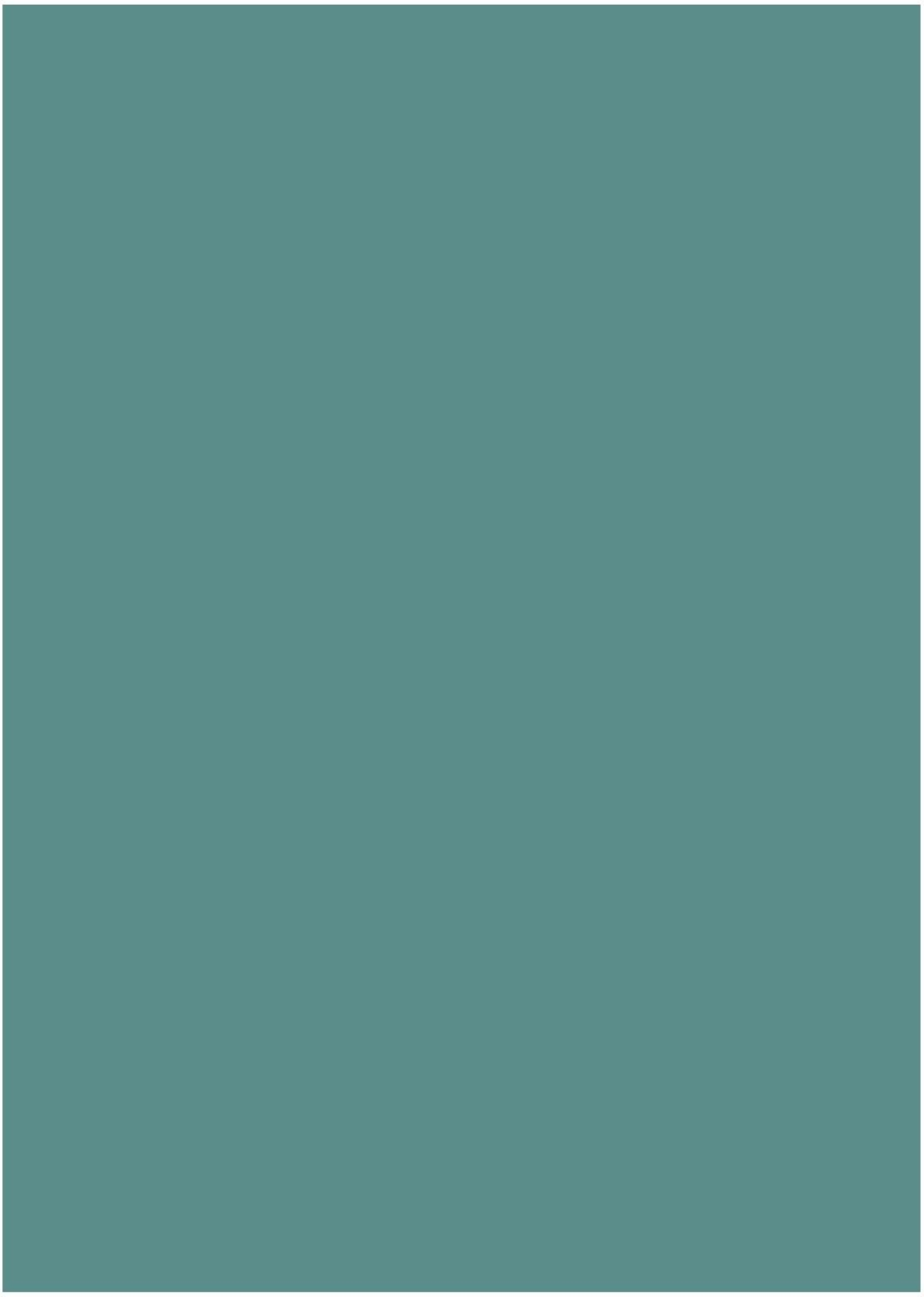
Voor mijn dierbare broertje, Clifford Metsen (1979–2019)

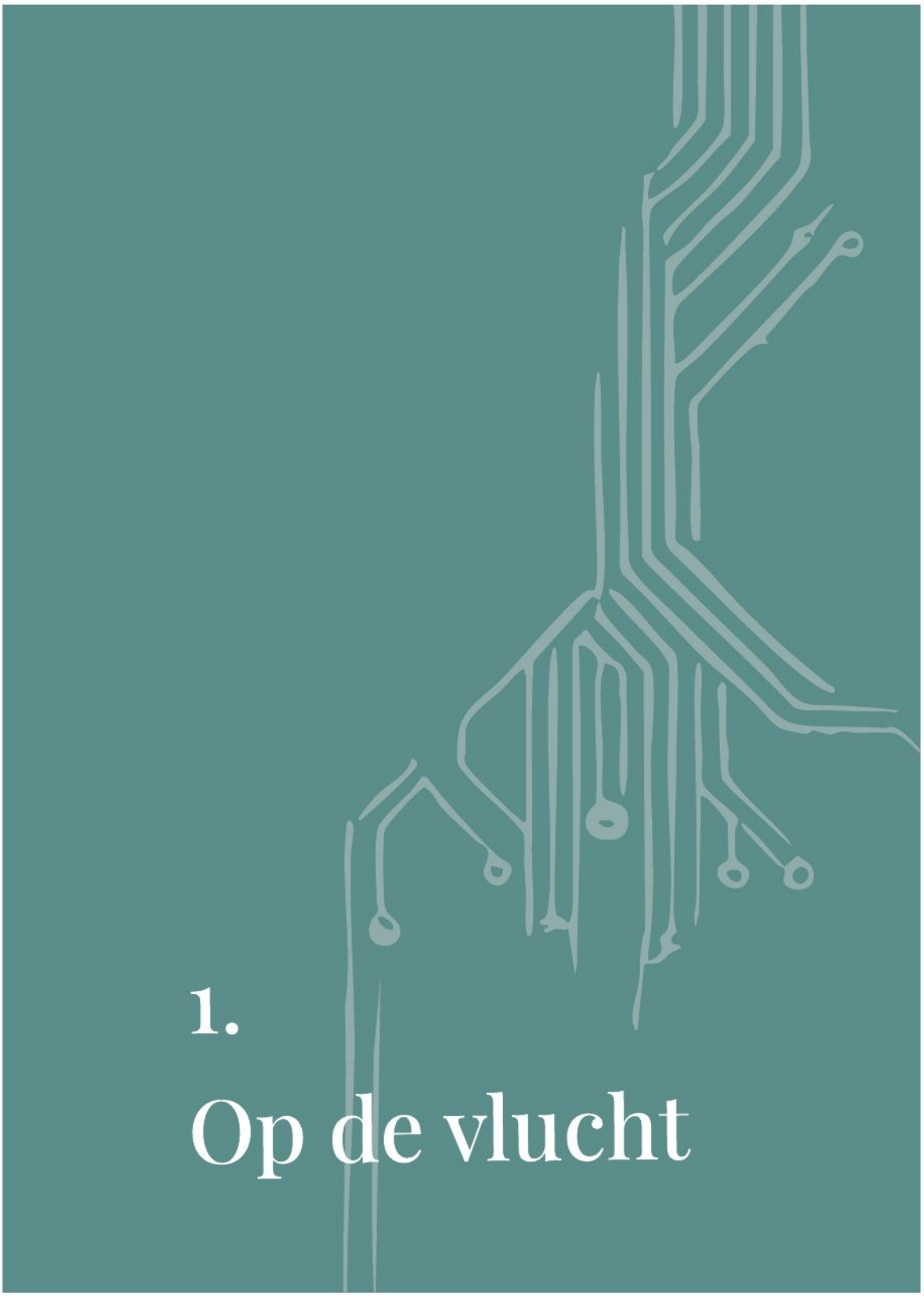
Na bijna vier jaar van moedige strijd tegen focale epilepsie heb je ons op 2 september 2019 verlaten. Met diepe bewondering en respect kijk ik terug op je afscheid, een bijzondere weerspiegeling van de samenleving in al haar diversiteit, zelfs met ruimte voor hen zonder thuis. Jij was een echte verbinder. Liefde en eenheid waren de boodschappen die je ons naliet, en die blijven voortleven in ons hart.

Inhoud

Op de vlucht	9
Een radeloze cliënt	17
De activist	27
Het onderzoek	37
De dekmantel	49
Het verhoor	57
Nazaat van de gouden eeuw	63
Angsten en demonen	69
Zo vader zo zoon	75
De conferentie	85
Lab-uitslagen	91
Bezoekuur	103
Gif	109
Gemengde gevoelens	119
Het experiment	125
De houthakkers van de Amazone	135
De ceremonie	141
De ontdekking	147
De profetieën	155
De clash	163
Interludium: Noah's reflectie	173
Dagdromen	179
Plato's Allegorie van de grot	184
Het verhaal van de twee vogels	186
Nawoord	189
Dankwoord	194

1.
Op de vlucht

Op tweehonderd meter afstand zag ik het water als een opkomende vloedgolf naderen. De viooltjes en de lavendelplantjes die ik enkele dagen geleden in de grond had gezet, werden in een fractie van een seconde bedolven. In de wirwar van chaos zag ik mijn buurvrouw worstelen, haar dochtertje op haar arm, tot hun knieën verzwolgen door het opkomende water. Een laatste wanhopige klim op het dak van de blauwe pick-up was hun toevluchtsoord.

Ik zag hun angst terwijl de pick-up begon te wankelen. Maar er was geen tijd om te treuren, geen moment om stil te staan. Het water steeg als een hongerig monster, en ik moest vluchten om niet verzwolgen te worden. Terwijl ik rende, werd ik geconfronteerd met het angstaanjagende aanzicht van levenloze lichamen die als aangespoelde poppen werden meegevoerd. Hun ogen staarden glazig naar de hemel, een stille getuige van de genadeloosheid van de overstroming. Dieren, eens vol levenslust, dreven roerloos mee met de stroom.

De geur van verderf hing in de lucht, vermengd met het scherpe aroma van natte aarde en het doordringende geluid van klotsend water. Drijvende persoonlijke bezittingen, ooit gekoesterd en geliefd, vertelden stille verhalen van gebroken levens en verloren dromen. Fotoalbums, teddyberen, kledingstukken, alles dreef als getuige van een tragedie die zich voor onze ogen ontvouwde.

Ik was volledig buiten adem toen ik de heuvel op rende, mijn lichaam kon niet meer. Terwijl ik voorovergebogen stond uit te hijgen, zag ik dat de blauwe pick-up was verdwenen. Ik tuurde de omgeving af naar de buurvrouw en haar dochter, maar wat ik zag was water met hier een daar een dak van een huis dat er bovenuit stak. Mijn huis was al niet meer zichtbaar. Ik zakte op mijn knieën en begon te huilen.

Een man pakte me bij mijn arm: 'Kom, we moeten verder. Het is hier niet veilig,' fluisterde hij.

Ik liet me meevoeren. Ik hoorde het haastige gefluister van anderen, het geluid van de wind die langs mijn oren suisde terwijl ik mijn weg zocht

door de chaos. Elke vezel in mijn lichaam schreeuwde om te overleven, om te ontkomen aan de allesverslindende kracht van het water dat als een monster achter me aan zat. We renden totdat we de brug over waren. Toen keek ik nog een laatste keer achterom. De rivier zou het overstromingswater met zich meenemen en terugbrengen naar de zee. Alles was onbegaanbaar geworden. Hoogspanningsmasten en bomen blokkeerden de wegen als ze nog niet waren ondergelopen. De brug, eens een symbool van veiligheid, was nu een getuige van menselijk lijden en natuurlijke wreedheid. Ik kon alleen maar hopen dat zoveel mogelijk mensen en dieren het tot aan deze kant van de brug zouden redden.

De emoties in mijn binnenste leken te kolken. Mijn keel voelde droog en schraal, een brandend gevoel dat paste bij de onwerkelijkheid van de situatie. Het leven zoals we het kenden, weggespoeld door een onzichtbare kracht, liet een leegte achter die niets anders dan rouw kon vullen. Mijn broertje had nog gewaarschuwd om niet terug naar huis te gaan, toen het nieuws bekend werd dat het gebied zou overstromen. Ik maakte me niet zo'n zorgen, want dit was niet de eerste keer dat dit gebeurde. Maar niemand had verwacht dat het water dit keer zo hoog zou komen. Ik had mijn spullen in dozen gestopt en naar zolder gesleept. Hier zouden ze wel droog moeten blijven, dacht ik. Foto's die ik had willen digitaliseren maar waar ik nog niet aan toegekomen was, boeken, mijn platencollectie, mijn gitaar, schilderijen, alles moest weg van het water. De meubels liet ik maar voor wat ze waren. Mijn knusse huisje en de tuin waar ik mijn hart en ziel in had gestopt liet ik achter; ik had geen keus.

Terwijl ik daar op mijn knieën zat, overweldigd door het verlies van mijn huis, flitsten herinneringen aan mijn tuin door mijn geest. De vroege ochtendzon die de bladeren van mijn groenten deed glinsteren, de fruitbomen zwaar van onrijpe appels en pruimen en de ijverige bijen die van bloem naar bloem zoemden. De regenwateropvangsystemen die ik zorgvuldig had aangelegd, bedoeld om elke druppel te vangen en mijn tuin te voeden.

De windbrekende hagen die ik geplant had, boden niet alleen bescherming tegen de krachtige winden, maar creëerden ook schuilplaatsen voor vogels en nuttige insecten. Dit was meer dan een tuin voor mij, het was een levend kunstwerk, een ode aan de veerkracht en schoonheid van de natuur. In de chaos waarin ik me nu bevond voelde die tuin als een verre droom, een stille getuige van de harmonie tussen mens en natuur die ik zo wanhopig probeerde te bewaren.

Ik schrok op uit mijn gedachten doordat mijn scheenbeen begon te jeuken. Zonder dat ik het in de gaten had, was ik tegen brandnetels aangelopen. Ik hoorde de stem van oma Mauwi in mijn hoofd: 'Paardenbloemen worden door veel mensen als onkruid gezien, maar het zijn ontzettend handige planten als je geprikt bent door een brandnetel.' De stem van oma klonk als een baken van hoop, al was het maar voor eventjes om aan vast te klampen.

Op het vliegveld, ooit een symbool van reizen en avontuur, heerste nu een dystopische sfeer. Verwarde mensen zochten in de menigte naar een uitweg, wanhopig roepend naar verloren geliefden. Hulpverleners renden heen en weer in een poging te handhaven. Bij de informatiebalie, waar hoop en wanhoop elkaar ontmoetten, registreerden mensen zich. De lijst van namen groeide, een schrijnend bewijs van degenen die het hadden gehaald. Terwijl ik tegen een muur leunde, probeerde ik mijn gedachten te ordenen.

Bij de balie stond een man met een meisje. Terwijl de man in gesprek was met de dame achter de balie, keek het meisje speurend alle kanten op. Na een tijdje gaf ze het op en begon zachtjes te snikken. Ik had verschrikkelijk met haar te doen en liep naar haar toe. Nu kwam mijn guilty pleasure toch een keer van pas. Ik haalde een lolly uit mijn tas.

Ik tikte de vader op zijn arm en vroeg: 'Vindt u het goed als ik uw dochter een lolly geef?'

'Dat is lief van u. Dat zal ze fijn vinden.' Snel richtte hij zijn aandacht weer op de dame aan de balie.

'Hoi lieverd,' zei ik tegen het meisje. 'Dat was vast een lange wandeling?' Het meisje knikte en stopte met snikken. Haar blik verplaatste zich haastig

van mij naar de snoepwaar in mijn hand. Ik stak mijn arm uit.

'Hier, deze is voor jou. Ik ben zelf ook dol op lolly's. Ze zijn lekker zoet en ik word er rustig van. Misschien helpt het ook bij jou.'

Er kwam een kleine glimlach op haar gezicht.

'Dank u wel, mevrouw,' zei ze zachtjes.

Ik hielp haar het papiertje van de lolly af te krijgen. Ze stak hem snel in haar mond en begon erop te sabbelen.

'Zie je wel, bij jou werkt het ook. Volgens mij word jij er ook rustiger van, of niet?'

'Ja. Hoe kan dat nou?' vroeg ze verbaasd.

'Dat is het geheim van lolly's. Goed he!'

Haar vader was klaar bij de balie. Hij keek ons aan en was blij te zien dat zijn dochter zichtbaar gekalmeerd was.

'Heel erg bedankt,' zei hij terwijl hij het meisje over haar bol aaide.

'Geen dank hoor. Ik help graag waar ik kan.'

'Zou ik u dan om nog een gunst mogen vragen? Ik moet heel eventjes bellen. Kunt u misschien een oogje in het zeil houden?'

'Geen probleem, neem uw tijd.'

De vader liep naar buiten in de hoop dat het er stil genoeg was om een telefoongesprek te kunnen voeren. Al snel begon het meisje me vragen te stellen. Ze wilde weten hoe oud ik was, of ik kinderen had en of ik van honden hield.

Toen vroeg ze: 'Is jouw huis ook kapotgemaakt door het water?'

'Ik ben bang van wel.'

'Ons huis ook. En dat van opa en oma ook. Ik kon alleen maar mijn knuffelkonijn en een kleurboek meenemen. Mijn unicorn, mijn poppen en knutselspullen moest ik laten liggen. Papa zei dat hij het niet allemaal kon tillen.'

'Ik kan me voorstellen dat je die spulletjes ook graag had meegenomen. Waar is je knuffelkonijn? Mag ik hem zien?'

Ik probeerde haar gedachten af te wenden van wat ze allemaal moest missen.

Ze maakte haar rugtas open en haalde er een lang, dun konijn uit met

een felgekleurde sjaal om zijn nek. 'Dit is Punky.'

'Aangenaam kennis met je te maken Punky,' zei ik tegen het konijn. 'Mijn naam is Nuwara.'

'En ik heet Gaia,' zei het meisje.

'Nou daar zitten we dan met zijn drietjes. Punky, Gaia en Nuwara op avontuur. Zou dat niet een mooie titel zijn voor een kinderboek?'

'Haha, ja. Of Punky en de meiden zonder huis.'

'Dat is ook een goeie. Gelukkig hebben de meeste verhaaltjes een happy end.'

'Wat is een happy end?'

'Dat betekent dat het verhaal goed afloopt. De hoofdpersoon maakt moeilijke dingen mee, maar aan het einde komt het allemaal goed.'

'Als ik mama weer zie, vind ik het al een happy end. We krijgen vast weer een nieuw huis. En speelgoed kunnen we ook weer kopen, zegt papa.'

'Ja, dat is zo. Waar is je mama dan?'

'Die was bij opa en oma. We weten nu niet waar ze zijn. Maar opa is heel erg ziek en oma is oud. Ze loopt met zo'n rolding. Ik weet niet meer hoe het heet.'

'Bedoel je een rollator?'

'Ja dat. Een rollaaaator.'

Even verderop zag ik de vader van Gaia door de draaideur de aankomsthal inlopen. Hij liep langzaam onze kant op. Toen hij dichterbij kwam, zag ik hoe de huid onder zijn ogen was opgezwollen, zijn ogen rooddoorlopen. Hij keek me aan met een hulpeloze blik. Zijn langzame tred verried dat hij moeite had om zijn dochter onder ogen te komen en het nieuws met haar te delen. Toen hij voor ons stond keek hij naar de grond en haalde diep adem.

'Hey papa, heb je mama gebeld? En opa en oma?'

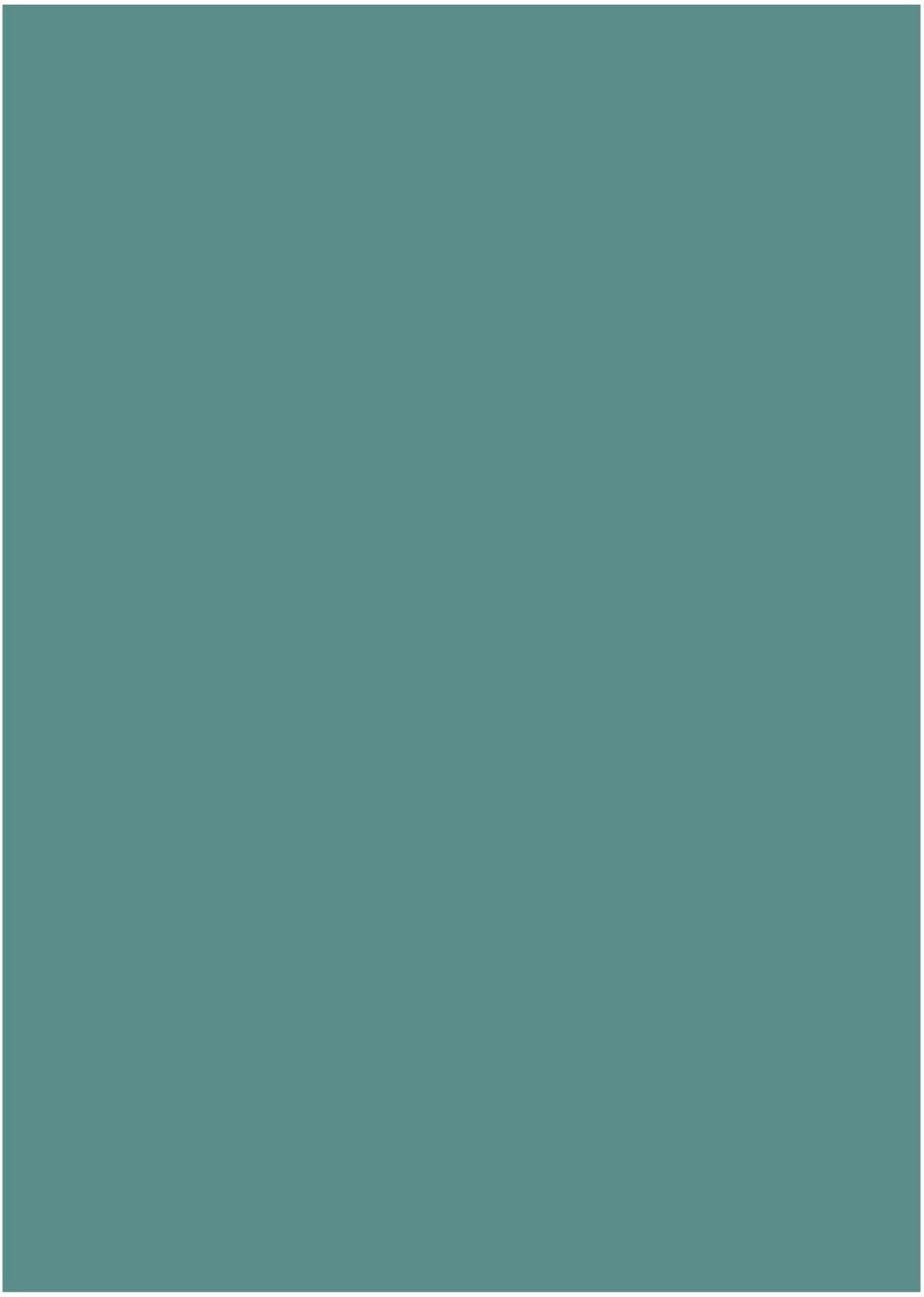
'Dat heb ik geprobeerd lieverd, maar het is me niet gelukt.' Hij schraapte zijn keel en ging naast zijn dochter op de grond zitten.

'Kom eens bij me.' Hij trok het meisje op zijn schoot. 'Ik moet je iets vertellen, maar ik vind het erg moeilijk, lieverd.'

Ik liep een stukje van hen weg om hem wat privacy te gunnen. Ik kon nog wel horen wat hij zei.

'Het is mama, opa en oma niet gelukt om op tijd weg te komen van het water. Ze hadden het wel geprobeerd, maar...'

Dikke tranen liepen over zijn wangen. Hij huilde zonder geluid terwijl zijn lichaam schokte. Ik had een brok in mijn keel en voelde ook mijn tranen branden. Toen begon Gaia hard te krijsen. Het was oorverdovend. Iedereen in de aankomsthal keek waar het gekrijs vandaan kwam. Haar vader kon niets anders doen dan haar stevig vasthouden en zeggen hoeveel het hem speet. Ze bleef krijsen. Het was alsof ik haar pijn in mijn eigen hart voelde. Ik wilde haar vasthouden, troosten, maar op dat moment voelde ik me als een buitenstaander, gevangen in de machteloosheid van het onvermijdelijke. Het voelde zo oneerlijk. Ik kende haar verdriet maar al te goed. Ik wist dat ze dit verlies de rest van haar leven met zich mee zou dragen. Hier kon helaas geen lolly tegenop.

2. Een radeloze cliënt

Ik zat achter mijn bureau, mijn vingers omklemd om een warme kop koffie. Eindelijk een moment om de foto's en video's op mijn vaders laptop te bekijken. Ik klikte lukraak een filmpje aan. Het was er een van mijn negende verjaardagsfeestje. Mijn broertje rende met zijn waterpistool rondjes om het grote opblaaszwembad in onze tuin. Mijn vader, moeder, opa's en oma's keken toe vanaf de veranda die versierd was met slingers. De lange, mahoniehouten tafel stond vol hapjes en de limonade die ik zo lekker vond.

'Nuwi, Nuwi,' riepen mijn vriendinnetjes vanuit het zwembad. 'Kom snel, we gaan de handstand onder water doen.' Al kijkende naar het filmpje realiseerde ik me dat we toen nog onbezorgd een zwembad konden vullen met duizenden liters water, terwijl sommige landen door klimaatverandering al oorlog voerden over zoet water dat steeds schaarser werd. Ze gebruikten het 'blauwe goud' van hun grote rivieren als een machtsmiddel voor diplomatieke chantage. Ik dacht ook aan mijn vader die strijd had geleverd om de traditionele waterrechten van ons volk te beschermen, zodat wij vrij toegang bleven houden tot het water dat essentieel is voor ons voortbestaan: voor onze landbouw, drinkwatervoorziening en heilige rituelen. Ondertussen bedreigden concurrerende claims van naburige stammen en de invloed van de federale overheid en waterbeheersorganisaties steeds vaker onze rechten. Ik klikte nog wat foto's aan die me terugbrachten naar mijn onbezorgde jeugd. Ik keek naar de digitale klok rechtsonder in mijn scherm en zag dat ik moest opschieten als ik op tijd wilde zijn voor mijn volgende cliënt. Snel sloeg ik de laptop dicht.

Midden in de drukte van de stad, verborgen tussen de bruisende straten, lag de praktijk waar ik mijn cliënten ontving. Het was mijn toevluchtsoord, mijn stukje rust in deze haastige wereld. Eenmaal binnen leken de geluiden en het gedoe van buiten te vervagen. De muren waren getuige van de verhalen van mijn inheemse voorouders, rijkelijk gedecoreerd met kunstwerken die hun wijsheid verbeeldden. Hangende planten creëerden een serene ambiance en een subtiele, aardse geur waaide zachtjes door de lucht, waardoor de ruimte aanvoelde als een beschermende cocon.

Ik liep naar de wachtkamer om mijn cliënt op te halen. Er zat een jonge vrouw met oortjes in en een telefoon in haar hand. Ze had een mooie bos zwarte krullen en een serieuze uitstraling. Vanachter haar goudkleurige brilmontuur keek ze gespannen in mijn richting.

'Mevrouw Massini?'

Ze knikte en moffelde snel haar spullen in haar tas.

'Sorry, ik was nog even naar mijn favoriete wetenschapspodcast aan het luisteren.'

Ik glimlachte. 'Komt u verder. Kan ik u iets te drinken inschenken?'

'Water graag.'

'Prima. Gaat u zitten.'

Ze nestelde zich in de zwarte fauteuil bij het raam. Haar vermoeidheid was niet te missen.

'Zoë, 33 jaar?' vroeg ik.

'Dat klopt.'

De rest van haar gegevens volgden.

'Werk je?' vroeg ik verder.

'Ja, als vertegenwoordiger van technologische producten en freelance journalist.'

'Waar schrijf je over?'

'Nieuwe technologie, ruimtevaart en kwantum wetenschap.'

'Interessant. Kun je daar meer over vertellen?'

'Zeker, onlangs schreef ik bijvoorbeeld over transportsystemen door de lucht en in de ruimte en een ander artikel over de mogelijkheid een brein aan een computer te koppelen. Stel je voor dat we in staat zijn de pijn van andere mensen echt te voelen. En dan moet je bedenken wat dat zou kunnen betekenen voor al die spanningen in de wereld.'

'Dat zou inderdaad betekenisvol kunnen zijn voor de mensheid,' zei ik.

'Absoluut, en de laatste tijd ben ik vooral gefascineerd geraakt door de kwantumwetenschap.'

Zoë's ogen straalden van opwinding. Met een schuin hoofd keek ik haar glimlachend aan.

'Ik wilde je vragen of je plezier hebt in je werk, maar ik denk dat ik het antwoord al weet.'

'Ja, mijn werk is mijn passie, mijn levensdoel,' zei ze enthousiast. 'Ik ben ervan overtuigd dat de thema's waar ik over schrijf een gigantische impact zullen hebben op ons welzijn. Al moeten we ook zeer alert zijn op de mogelijke gevaren. Maar goed, ik kan hier nog uren over doorpraten, maar daarvoor ben ik niet gekomen.'

Het was tijd om de kern aan te snijden.

'Waarom ben je hier, Zoë?'

'Hmm, ja. Het voelt alsof ik tussen twee werelden leef. Vroeger was ik slechts een schaduw van mezelf, maar nu...Je zou kunnen zeggen dat ik letterlijk mezelf aan het ontdekken ben, alsof ik voorheen niet zo bewust was van wie ik werkelijk ben, snap je?'

Terwijl ik aantekeningen maakte, keek ik af en toe op om haar te observeren. Ze ademde een paar keer diep in en uit en keek me vervolgens rustig aan.

'Lucht het op nu je me dit hebt verteld?' vroeg ik.

Zoë knikte.

Ik peinsde even en stelde de vraag die in de lucht hing: 'Je worstelde met jezelf zijn?'

Zoë antwoordde met een zucht van herkenning: 'Ja, het klopt. Ik voelde me gevangen in het net van verwachtingen van anderen, vooral van mijn vader en van mijn vriend.'

'Kun je iets delen over je vader? Wat waren volgens jou zijn verwachtingen?'

'Mijn vader is een dominee. Voor hem is God alles, en hij interpreteert de Bijbel zeer letterlijk. Hij droomde van een getrouwde dochter, die haar leven had gewijd aan onderwijs of zorg. Maar ik, ik had mijn eigen dromen.'

Met een mengeling van trots en onzekerheid vervolgde ze: 'Nu sta ik hier, een journalist, ongehuwd samenwonend met Noah. Een jong stel onder Satans hoede, zoals mijn vader dat noemt, dat denkt met technologie voor God te kunnen spelen. Het doet me verdriet dat hij mijn relatie met Noah niet steunt, maar ik kan er weinig aan doen.'

'Ik begrijp dat dit moeilijk voor je is. En hoe gaat het tussen jou en Noah?'

Ze slaakte een diepe zucht.

'In het begin was onze relatie vol passie, maar nu fluctueert zijn gemoedstoestand vaak, soms humeurig dan weer vrolijk. Zijn onvoorspelbaarheid en extreme ambitie eisen hun tol van me.'

Ze deelde een recent conflict over een artikel dat ze had geschreven over de joint venture waarin Noah veel geïnvesteerd had.

'Het interview met alle partners had al plaatsgevonden, maar omdat hij positief was getest op Covid, kon Noah niet deelnemen aan de fotoshoot voor de cover van het magazine. Het was niet mogelijk de shoot uit te stellen omdat het blad naar de drukker moest, dus stonden alle partners behalve Noah op de cover.'

'Dus hij was wel geïnterviewd, maar stond niet op de foto. Wat was zijn reactie?'

'Hij smeet het magazine naar mijn hoofd en begon te schreeuwen. Snapte ik dan niet hoe belangrijk die foto was? En dat dit zijn miljardeninvesteringsfonds zou benadelen? Zijn reactie sloeg nergens op. Zijn ego is echt ongelooflijk groot. Ik weet niet waar het vandaan komt, maar ik heb heel sterk het gevoel dat er iets ergs staat te gebeuren.'

Wanhopig liet ze haar hoofd hangen. Ik voelde mee met haar frustratie en onmacht.

'En hoe heeft dit invloed op jou?' vroeg ik, terwijl ik probeerde de impact op haar welzijn te peilen.

'Ik herken hem soms niet meer. Hij eist alle aandacht op, maar gaat helemaal voorbij aan mijn grenzen en hoe ik me voel. En zijn woede-uitbarstingen zijn echt verschrikkelijk.'

Na een korte adempauze ging ze verder: 'Kijk! Dit is mijn smartwatch. Ik test dit product op mezelf uit om langdurige stress te voorkomen. De sensoren en het algoritme verzamelen mijn lichaamssignalen. Het kan mijn hartslagverhogingen en bewegingen detecteren om een vroeg stadium van burn-out te herkennen. De data van de afgelopen weken hebben ertoe geleid dat ik hier nu bij jou op de bank zit.'

'Gedraagt hij zich ook zo tegenover andere mensen in zijn omgeving?'

'De conflicten tussen hem en zijn vader kunnen ook heel hoog oplopen. Het verschil is alleen dat zijn vader nog dominanter is dan hij. Zijn moeder heeft me wel eens verteld dat Noah en zijn vader een complexe relatie hebben. Op zulke momenten voel ik medelijden met Noah, want ik ken de tirannie van zijn vader maar al te goed. En dan maakt hij weer misbruik van mijn empathie. Hij weet precies hoe hij me moet bespelen.'

Zoë hield haar mond. Met schouders diep gebogen staarde ze moedeloos naar de Indiaanse drum op de kast, een herinnering om ons te verbinden met het ritme van de aarde en ons eigen bioritme. Ik liet opzettelijk een moment van stilte vallen. Vervolgens vroeg ik: 'Als we teruggaan naar het begin van onze sessie, voel je je nu klaar om de echte Zoë aan de wereld te laten zien?'

'Ja. In ieder geval verlang ik ernaar om mijn leven op mijn eigen voorwaarden vorm te geven, zonder me te bekommeren om de verwachtingen van anderen. Mijn vader dient God, Noah wil de wereld leiden naar een interplanetaire samenleving, en mijn missie is om iedereen die het wil horen te vertellen over de wonderbaarlijke kwantumdeeltjes en zo bij te dragen aan de evolutie naar een betere wereld.'

'Dat klinkt als een prachtige missie.'

'Zeker, en daarom neem ik deel aan een opwindend wetenschappelijk onderzoek.'

'Wat houdt dat onderzoek precies in?'

'Een start-up waar Noah flink in heeft geïnvesteerd, heeft een hersenchip ontwikkeld. Onlangs is het bedrijf overgenomen door het prestigieuze instituut GenBioTech, waar Noah al nauw mee samenwerkte. Samen met hem en zijn zakenpartner Josef, heb ik deelgenomen aan een onderzoek naar een nieuw type mens. Onze genetische eigenschappen worden gebruikt om humanoids te verbeteren.'

'Maar wat is precies het idee?'

'Het ontwikkelen van een soort superbrein. Uiteindelijk streven ze naar het tillen van de mensheid naar een hoger niveau van bewustzijn en intelligentie.'

'Wauw! Een superbrein en bewustzijnsverruiming. Maar het toepassen-van nieuwe technologie op hersenen brengt risico's met zich mee kan ik me zo voorstellen. Heb je last gehad van bijwerkingen?

'Volgens hen waren die bijwerkingen vooral mogelijk tijdens de ontwikkelingsfase van de chip. Ze werken eraan om alles veilig te maken voordat het wordt geïmplementeerd.'

'Maar hebben ze niet uitgelegd wat die bijwerkingen kunnen inhouden? Het lijkt me belangrijk om volledig geïnformeerd te zijn over iets wat direct invloed heeft op je hersenen.'

'Er werden dingen genoemd, zoals mogelijk wat concentratieproblemen. Maar dat zijn kleinigheden, toch? GenBioTech zei duidelijk dat het slechts tijdelijke effecten zijn.'

'Heb je zelf iets van deze tijdelijke effecten opgemerkt?'

'Misschien wat vermoeidheidsklachten en vergeetachtigheid. Maar dat zou ik eerder wijten aan mijn veel te lange werkdagen en stress. Ik heb geen reden om me er zorgen over te maken. Noah heeft zoveel in dit project geïnvesteerd. Als er echt gevaar zou zijn, zouden ze dat toch wel zeggen?'

Nog lang niet alles was aan de orde gekomen, maar het was een goed eerste consult geweest. Nadat we een vervolgafspraak hadden gemaakt liep ik de tuin in. Tussen de rijen groenten van de moestuin ontdekte ik een paar ongewenste gasten. Voorzichtig plukte ik het onkruid en liet enkele bloemen staan om nuttige insecten aan te trekken. Ik deed het onkruid in een mandje zodat ik er later compost van kon maken. Terwijl ik hiermee bezig was dacht ik terug aan wat Zoë had gezegd over het tillen van de mensheid naar een hoger bewustzijnsniveau. Dat had me absoluut niet vreemd in de oren geklonken. Vorige maand stond ik nog onder de met sterren bezaaide hemel in de gloed van het kampvuur. Heel eventjes waande ik me weer op het reservaat in Arizona en beleefde ik die avond in mijn herinnering opnieuw. Mijn voeten drukten zacht op het zand terwijl ik begon te zingen, een melodie die de eeuwen doorkruiste en resonantie vond met de spirits van mijn voorouders. Mijn lichaam bewoog in harmonie met de cadans van

de aarde, terwijl de roffelende drums de hartslag van het universum leken te weerspiegelen. De geur van verbrande kruiden vulde de lucht, terwijl de rook kringen vormden die traag omhoog dansten als boodschappers tussen werelden. Ik kon de verbondenheid met het heilige wezen van de natuur voelen, een ervaring die verder ging dan de grenzen van mijn fysieke lichaam, en diep doordrong in de weefsels van mijn ziel.

Ik werd opgeschrikt uit mijn gedachten door een vliegtuig dat overvloog en me terugriep naar de realiteit. Gek eigenlijk hoe vanzelfsprekend ik kon schakelen tussen de westerse en de inheemse cultuur. Ik zag het als een verrijking om van beide werelden de vruchten te mogen plukken.

Toen ik weer mijn praktijkruimte binnenliep zag ik onder de cliëntenstoel een boek liggen. Ik sloeg het open op een willekeurige bladzijde.

Ik las: 'Voor mijn kwantumfysica research was ik op werkbezoek bij de society netwerkclub van Noah en zijn partners. Sindsdien lijkt het erop dat hele bestanden van mijn computer zijn verdwenen.'

Dit was het dagboek van Zoë! Ik legde het bij de receptie neer met een briefje erbij en ging ervandoor.

Toen ik de sleutel van mijn appartement in het sleutelgat stak merkte ik dat de deur niet op slot was. Toen ik hem openduwde zag ik dat alles overhoop was gehaald. Snel trok ik de deur weer dicht. Misschien was er nog iemand binnen? Ik liep haastig naar de buurvrouw en belde aan.

'Ik denk dat er bij mij is ingebroken,' zei ik.

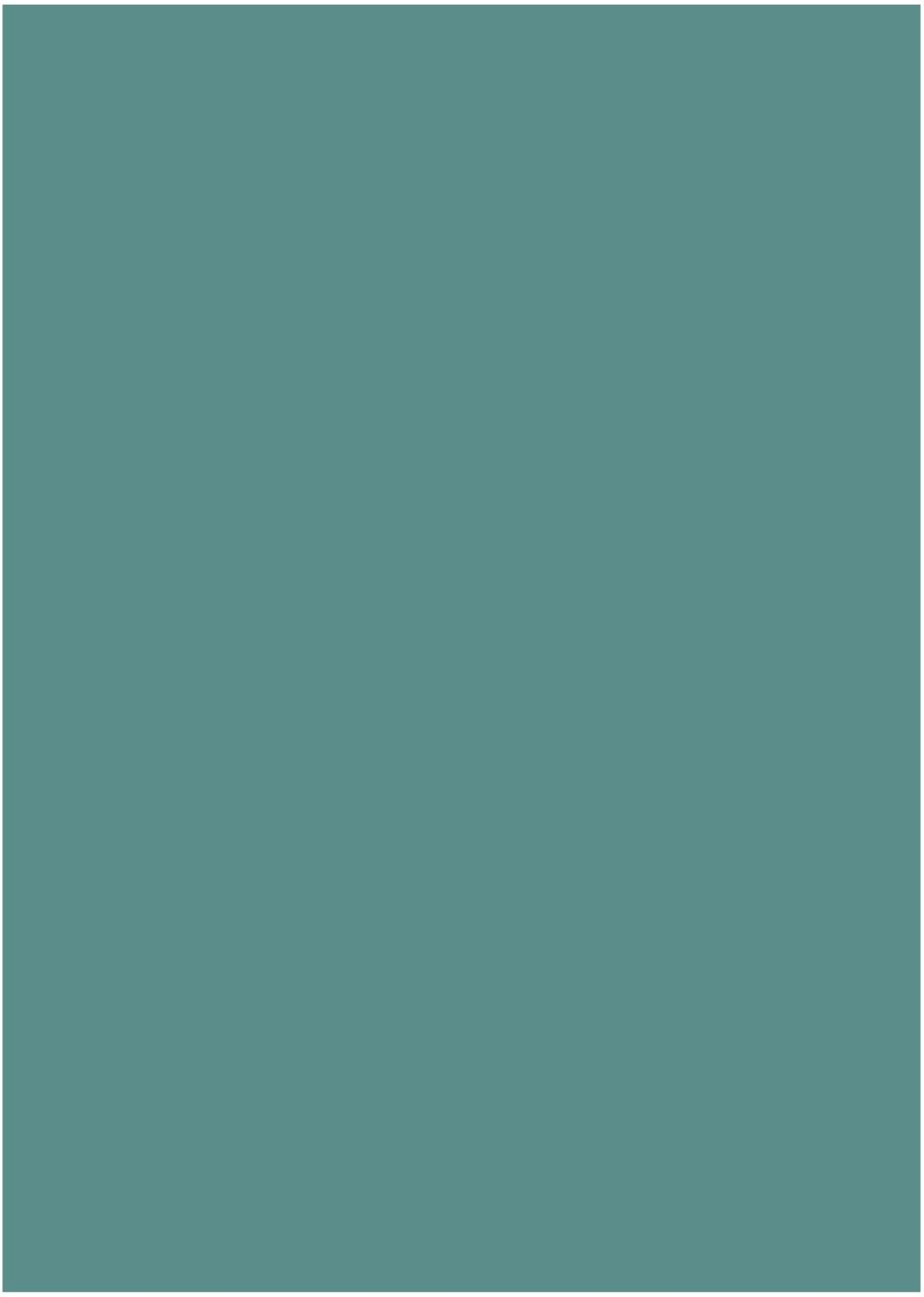
Verschrikt sloeg ze haar hand voor haar mond en stapte opzij om me binnen te laten.

'Dat meen je niet. In deze buurt gebeuren dat soort dingen toch niet?'

'Nee, dit had ik ook niet verwacht. En zeker niet op klaarlichte dag.'

Ik belde de politie die al snel ter plaatste was. Het ging inderdaad om een inbraak, maar de dader was al vertrokken. Mijn fotocamera, mijn pc en harde schijven waren weg. Zo ook de laptop van mijn vader en zijn mobiele telefoon, harde schijven en usb-sticks. De beeldjes en maskers die mijn

vader door al zijn reizen had verzameld, stonden nog onaangetast in de vitrinekast of hingen op hun plek aan de muur. Ik voelde de tranen achter mijn ogen prikken. Niet zozeer vanwege mijn eigen bezittingen, maar vooral vanwege de gestolen spullen van mijn vader. Behalve mogelijk interessante werkbestanden van zijn ontdekkingen stonden deze informatiedragers vol herinneringen. Het voelde alsof een deel van hem door de inbreker was meegenomen.

3.
De activist